Hygge

Det er godt, at man ikke altid kan skue hunden på hårene. Det er derfor, at jeg for det meste lader mit vokse længe og uhæmmet ad gangen, for så går man bare under radaren uden at ødelægge hyggen.

Det er først, når jeg åbner munden, at det går galt. Så banker englebasserne mod døre og vinduer, hvis der er nogle. De vil ud, for jeg kom ind og humøret gik!

Derfor nøjes jeg med at skrive.

Jeg har ingen venner, og en af årsagerne til at jeg aldrig for alvor har overvejet at forlade festen, er, at det ville have glædet de fjender, som jeg har nok af. Omvendt empati, skadefryd og bornerthed over for mit væsen ville komme til udfoldelse til min begravelse. Den glæde vil jeg ikke give fællesskabet.

På et tidspunkt udfoldede jeg mig på politiken.dk. Så skrev jeg en lille tekst om fællesskabet under titlen "Jantes fuckfinger". Den blev så fjernet af censuren, redaktionen, hvor de bryster sig af retten til at provokere andre i ytringsfrihedens navn. Det fik mig til at slette min profil.

Før det, var jeg blevet slettet på dagbladet Information, fordi jeg kaldte den en lille sød modstandsavis.

På ing.dk blev jeg også slettet, fordi en jøde mente at jeg var imod jøder. Det er jeg ikke, men undrer mig lidt over hvor langt man kan komme i den her verden ved at have patent på offerrollen.

Der findes udsagn, der gør en forskel. De kommer af tænkning og ontologisk forankring i tilværelsen.

De kan være ekstremt ødelæggende for hyggen.

Jeg har en universitetsgrad i filosofi. Da jeg læste, var universitetet et sted, hvor man var åndrig og hvor der var højt til loftet. Da kunne jeg åbne munden, fordi man var tilbøjelig til at tage mine underlige udsagn som udtryk for, at der var højt til loftet. Man misforstod mig dog, for jeg var dybest set bare underlig, ikke særligt åndrig heller.

Jeg mener at have hørt, at Fjodor Dostojewskij er den mest oversatte forfatter nogensinde. Han var russer, alt andet end dansk hygge.

En af hans værker er oversat til tysk og har været tilgængelig på youtube. Optegnelserne fra kælderen.

Når man hører teksten i sin helhed, kan man få den forestilling, at fremstillingen af værket, som den sker med forlagets promovering af den danske oversættelse, er forkert.

Det er min opfattelse, at forfatteren med værket bringer det egentlige budskab allerede i første kapitel, og at de to andre kapitler bruges på at fjerne budskabets betingede karakter i dets forfatter, således at det står ukompromitteret af forfatterens forfængelige jeg. Han bruger værkets to sidste kapitler på at ødelægge alt, hvad der bare ligner egen værdighed.

I dansk kontekst er det "kældermennesket selv" der er budskabet, ikke beskrivelsen af lysmennesket med sit rationelle krystalpalads, som den leveres fra et hul i jorden.

Dostojewskij forblev kristen, selv om værket vidner om et gigantisk opgør med alt, hvad han troede på fra det oplyste gadeplan. Men det guddommelige ændrede karakter for ham her og videre gennem forfatterskabet.

Det skabende princip trådte ind i værket, som forandringen, der på en måde gjorde Gud til en del af maskinen, sit værk, således at det identiske mistede patent på virkeligheden, til ubodelig skade for oplysningens projekt.

Hans kritik rettede sig mod den kantianske rationalitet, naturbeherskelsen funderet i en rigid kausalanalytisk tilgang til genstanden for sin opmærksomhed.

Jeg er ret overbevist om, at ikke engang Villy Sørensen med sit forord til den danske udgave eller forlaget har forstået forfatteren.

Det sjove er, at den teknologiske udvikling nu omfatter de selvorganiserende maskiner, der skaber sine semantiske strukturer i sit mørke indre på en måde, der afslører den kausalanalytiske metodes begrænsninger.

Den ontologisk forankrede tænkning og sprogmaskinerne står for det performative bevis på, at lovene for verdens gang opstår og går under med verdens gang.

Det svarer meget godt til Dostojewskijs gudsopfattelse.

Det var kældermenneskets budskab til “lysmennesket”, filosoffens budskab til menneskeheden, at oplysningsidealet, den kantianske rationalitet og naturbeherskelse ikke holder.

Men lysmennesket vil hellere have den gamle velkendte skaber og de atidslige love, sandheden som ikke kan være anderledes, fordi verden netop skal forklares entydigt ud fra den almægtige skaber og de love, der gælder for hans værk.

Kældermenneskets budskab var lidt for meget for den ellers rimeligt kulturradikale Villy Sørensen med forlag. Så man gjorde kældermennesket til budskabet i stedet.

Det var mere hyggeligt.